

zaklenila, ki svet zaničuje. Dajte otroku, kar je njegovega, prosto, na podlagi prave državljanske moralnosti utemeljeno šolo! Stopimo na noge in se vprejmo proti vsemu, kar tajnostno deluje ter nam hoče naše najdražje imetje omajati, blagostanje in duševno imetje ljudstva. Kamor pade ta senca, tjekaj leže polnočna tema čez hribe in okna, na razvaline uničene sreče . . .“

Upamo, da je vsebina predstojajočih vrst pametnim starišem dovolj umljiva, toraj se zdi nam odveč, o tem vprašanju obširneje razpravljati. Spoznanje in lastni razsodek morata pritrditi: Resnica je.

Vojska med Rusi in Japonci.

Poveljnik ruske posadke v Port Arturju naznanil je svojemu caru, da so Japonci v dnevih od 26. do 29. julija s suhega Port Artur na celi vrsti napadali. Število sovražnika ceni na 70 tisoč mož. Pervé sovražnikove naskoke so Rusi srečno odbili in padlo je baje pri teh napadih 10 tisoč Japoncev. (Nekatera poročila celo trdijo, da je v imenovanih dneh našlo smrt 15 tisoč Japoncev, kar pa ni popolnoma verjetno). Z velikim naporom so se slednjič Japonci vendar-le polastili važne točke, takozvanega „Volčjega hriba.“ Rusi so se jim morali umakniti in so sedaj v trdnjavi popolnoma zaprti. Japonci neprestano bombardirajo ruske utrdbe in tudi mesto. Težke kroglice in šrapneli neprenehoma letijo iz velikanskih topov v mesto in posadka ima vedno dovolj posla z gašenjem ognja, katerega provzročujejo japonske granate in šrapneli.

Japonci trajno pomnoževajo svojo armado pred Port Arturjem in mikado (japonski cesar) je baje strogo zapovedal svojim poveljnikom, da se morajo te trdnjave na vsak način polastiti, naj stane, kar hoče. Celó od severne armade maršira baje velik del (2 diviziji) na jug pred Port Artur, da ga tem preje premagajo. Rusi so si zaradi te važne trdnjave v velikih skrbeh in pravi se, da je celo poveljnik posadke sam že obupal in si vsled tega življenje vzela. Pred Port Arturjem imajo vsled najnovejših poročil sedaj Japonci blizo 100 tisoč mož, 400 topov ali kانونov in 50 možnarjev in tej sili se bodejo Rusi pač težko dolgo upirali.

Ruske bojne ladje so nedavno poskusile uiti iz pristanišča pred Port Arturjem, a na širokem morju so jih japonske ladje napadle ter na vse vetre razškropile; nekaj jih je ušlo nazaj pred Port Artur, druge pa so iskale zavetja v neutralnih pristaniščih. V tem boju je našel smrt ruski admiral Witt-höft, na kojega mesto je stopil knez Uch-tom-sky. Portaturško pristanišče namreč za ruske ladje ni več dovolj varno, ker Japonci že tudi s suhega nanje streljajo. Kaj radi bi se Rusi pa tudi združili s vladiwostoško eskadro, kar pa se jim sedaj še ni posrečilo.

General Kuropatkin zbira svojo glavno armado pri Liaojangu, kjer se misli Japoncem v bran postaviti. Tamkaj imajo Rusi nakupičenega obilno živeža

in streljiva in bodo to mesto seveda do skrajnosti branili, da ne pride ta zaloga — glavni pogoj njihovega obstanka — sovražniku v roke. Vsaj tako dolgo se mislijo v tem utrjenem mestu vzdržati, dokler jim ne pride po sibirski železnici z domovine zdatnejša pomoč, da se zamorejo sovražnemu prodiranju krepeke upreti in v odločilno bitko spustiti.

Ta vojska je zopet svetu razkrila, kakšna korupcija vlada na Ruskem, posebno v ruski vojni itendanturi. Mnogo najvišjih vojaških dostojanstvenikov goljufuje državo kar le more. V sporazumljenju z feranti vojaških potrebščin slepari in poneverja, da je groza. Uradniki društva rudečega križa so skoraj sami goljufi, ki hočejo vojsko izkoristiti za svoj žep ter čez noč obogateti. Verhovni ruski poveljnik, general Kuropatkin je se baje carju sam v nekem pis-mo pritožil čez ta poneverjanja in goljufije, ki so baje nesla od početka vojske dosedaj tem predrznim in nesramnim sleparjem okrogih 45 milijonov rubljev. Car je baje vojnega ministra na to poročilo precepšeno oštel in vskliknil: „Vsi me goljufajo!“ Protitolikey množici goljufov si car ne ve gomagati; preveč je pobit in potrt vsled neugodnih poročil, ki mu neprestano dohajajo iz bojišča; v višjih uradniških in častniških krogih pa čisto prostodušno pravijo: „Čemur pa je vojska, ako nimamo od nje nobenega dobička?“ Lepa tovaršija je to, kaj ne?!

Tudi vladiwostošča eskadra je odplula iz svojega pristanišča, toda pri otoku Tiušima naletela je na japonske bojne ladje. Začela se je huda pomorska bitka, v kateri so zopet bili Rusi premagani. Izgubili so več ladij, mnogo oficirjev in na stotine možtva.

Spodnje-štajerske novice.

Odbita prošnja. Nj. Veličanstvo presvitli cesarja prošnja dr. Brumen-a za milost oprostitev kazni 14 dnevne zapora odklonil in mora toraj imenovani obsojenec to kazen popolnič odslužiti.

Čuden pankert se je poklotil pred štirinajstimi dnevi v Kamniku na Kranjskem. Krstili so ga na ime „Slovenski Štajerc“; z ozirom na njegove roditelje, botre in dojnico (amo) pa se glasi njegovo popolno ime: „rimski, slovenski-kranjski Štajerc.“ Taka dolga imena se pa težko izgovarjajo, posebno pa se jih pri večkratni rabi človek razizogiblje, toraj ga bomo mi, dokler bode usoda temu revčeku pripustila v tej dolini solz hirati, na kratko „kranjski pankert“ imenovali. Kakor se ničvredna ženska potukne v kak skrit tuj kraj da se iznebi sadu svojega razuzdanega in pregrešnega življenja, v ravno takih okolščinah je tudi ta pankert luč sveta zagledal, ako ne spada med tiste vrste živalij, ki svoje mladiče slepe povržejo. Dojnica tega pankerta je nam dobro znana oseba in z ozirom na njeno vsled preobilno zavžitega alkohola (žganja) hudo omajano zdravstveno stanje lahko brez pomisleka trdimo, da bode dojenček kaj slabo vspeval in bržkone v kratkem svoje mlado življenje končal, posebno